SCHÆFERHUND

(GERMAN SHEPHERD DOG)

Oprindelsesland: Tyskland

Anvendelse: Alsidig brugs-, hyrde- og tjenestehund

Klassifikation: FCI-gruppe 1 Hyrde- og kvæghunde
Sektion 1 - Hyrdehunde
Med brugsprøve

Historie: Ifølge den officielle bestemmelse i den tyske schæferhundeklub, Verein für Deutsche Schäferhunde forkortet SV, som har sit sæde i Augsburg, Tyskland og er medlem af Verband für das Deutsche Hundewesen, forkortet VDH, (Tysk Kennelklub), er SV som den oprindelige klub for racen, ansvarlig for racestandarden for den tyske schæferhund.
Standarden blev fremlagt på den første generalforsamling i Frankfurt/Main den 20. september 1899 efter forslag fra A. Meyer og Max von Stephanitz.
Der blev efterfølgende vedtaget ændringer på den 6. generalforsamling den 28. juli 1901, den 23. generalforsamling i Köln/Rheinland den 17. september 1909 – på hovedbestyrelsesmødet og det vejledende bestyrelsesmøde i Wiesbaden den 5. september 1930 og på avlsrådsmødet og hovedbestyrelsesmødet den 25. marts 1961.
Her blev standarden revideret inden for rammerne af Weltunion der Vereine für Deutsche Schäferhunde og vedtaget på WUSV-mødet den 30. august 1976.
Dette forslag blev revideret og katalogiseret ved bemyndigelsesbeslutning i hovedbestyrelsen og i det vejledende råd den 23/24 marts 1991 og ændret ved forbundskongresser den 25. maj 1997, den 31. maj/1. juni 2008 og den 6/7 juni 2009.
Den tyske schæferhund, hvis planmæssige avl begyndte i 1899 efter grundlæggelsen af Verein für Deutsche Schäferhunde, er fremavlet af mellem- og sydtyske racer af hyrdehunde, der dengang var til rådighed, med det mål at skabe en brugshund med arveanlæg til høj ydelse. For at nå dette mål, fastlagde man den tyske schæferhunds racestandard, der beskriver såvel dens legemlige beskaffenhed som dens væsens- og karakteregenskaber.

Helhedsindtryk: Schæferhunden er middelstor, let langstrakt, kraftig og godt muskuløs.
Knoglebygningen er tør, og sener og bånd er faste.

SCHÆFERHUND

Stockhåret

Langstockhåret

Vigtige måleforhold: Skulderhøjden er for hanner 60-65 cm, for tæver 55-60 cm. Kropslængden er fra 10 til 17% større end skulderhøjden.

Væsen: Schæferhunden skal i sit væsen være harmonisk, nervefast, selvsikker, absolut frimodig og (når den ikke er bragt i affekt) fuldstændig fredelig, og samtidig være opmærksom og let at føre. Den skal besidde mod, kampdrift og hårdhed for at være egnet som ledsagehund, vagt-, forsvars- og tjenestehund samt som hyrdehund/vogterhund.

Hoved: Hovedet er kileformet og svarer i størrelse til kroppen (dets længde er ca. 40% af skulderhøjden) uden at være groft eller overdrevent langt. Hovedet som helhed virker tørt og er moderat bredt mellem ørerne. Set forfra og fra siden er panden kun let hvælvet, uden eller med kun svagt antydet midterfure. Forholdet mellem skalle og næseparti er som 50% til 50%. Skallens bredde svarer omtrent til dens længde. Skallen bliver (set fra oven) gradvis smallere fra ørerne mod næsen og går med det skråt forløbende, ikke skarpt udformede stop over i næsepartiet. Over- og underkæbe er kraftigt udviklede.
Næseryggen er lige og ønskes hverken sadelformet eller hvælvet. Læberne er stramme, godt sluttende og af mørk farve.

Næse: Skal være sort

Bid: Skal være kraftigt, sundt og fuldstændigt (42 tænder svarende til tandformlen). Schæferhunden har saksebid, d.v.s. at fortænderne som klingerne på en saks griber over hinanden sådan, at overkæbens fortænder skærer ned foran undertænderne. Tangbid, over- og underbid er fejl, ligeledes for store mellemrum mellem tænderne (spredt tandstilling). Det er også en fejl, hvis fortænderne er placeret i en ret linie.

SCHÆFERHUND

Kæbeknoglerne skal være kraftigt udviklede for at give tænderne dybt fæste i kæbebenet.

Øjne: Middelstore, mandelformede, let skråtstillede og ikke fremtrædende. Øjenfarven skal være så mørk som muligt. Lyse, stikkende øjne ønskes ikke, da de skæmmer hundens udtryk.

Ører: Schæferhunden har middelstore stå-ører, der bæres rejste og ensartede (ikke drejet ud mod siderne). De løber ud i en spids og vender øreåbningen fremefter. Kipører og hængeører er en fejl. Det er ikke en fejl, når ørerne under bevægelse eller i hvilestilling bæres tilbagelagt.

Hals: Halsen skal være kraftig, godt muskuløs og uden løs halshud. Vinklen mellem hals og krop (vandret) er ca. 45°.

Krop: Overlinien forløber uden synlig afbrydelse fra halsens ansætning over den veludviklede manke og den i forhold til vandret ganske let faldende ryg, til det let faldende kryds. Ryggen er fast, kraftig og velforsynet med muskler. Lænden er bred, kraftigt udviklet og godt muskuløs. Krydset skal være langt og let faldende (ca. 23° mod vandret), og går uden afbrydelse af overlinien over i haleansatsen.

Bryst: Skal være moderat bredt, underbrystet så langt og markeret som muligt. Brystdybden skal udgøre fra 45 til 48% af skulderhøjden.

Ribben: Ribbenene skal være moderat hvælvede. En tøndeformet brystkasse er lige så fejlagtig som en fladribbet.

Hale: Halen når mindst til haseleddet – dog ikke længere end til midt på mellemfoden. Den har en noget længere behåring på undersiden og bæres i en blødt nedhængende bue. Når hunden er opildnet og under bevægelse, bæres halen højere, dog aldrig over vandret. Operative, korrigerende indgreb er forbudt.

Lemmer:

Forpart: Forbenene er set fra alle sider lige, og set forfra absolut parallelle.

Skulder/overarm: Skulderblad og overarm er lige lange og er ved kraftig muskulatur fast lejret mod kroppen. Vinklen mellem skulderblad og overarm er ideelt 90, oftest dog op til 110°.

Albuer: Albuerne må hverken i stand eller under bevægelse drejes udefter, og lige så lidt må de være indtrukne. Underarmene er set fra alle sider lige og stillet absolut parallelt med hinanden, tørre og med fast muskulatur. Mellemhånden har en længde på ca. 1/3 af underarmen og danner med den en vinkel på ca. 22°. Såvel for skråtstillet mellemhånd (over 22°) som for stejl (under 20°) forringer brugsegnetheden, især udholdenheden.

Forpoter: Poterne er rundagtige, godt sluttede og hvælvede med hårde, men ikke sprukne trædepuder. Kløerne er kraftige og mørkfarvede.

Bagpart: **Bagbenene** er stillet let bagud, og set bagfra parallelle. Over- og underlår er omtrent af samme længde og danner en vinkel på ca. 120°. Køllerne er kraftige og godt muskuløse.

Haseled: Haseleddet er kraftigt udviklet og fast, og mellemfoden er stillet lodret under haseleddet.

Bagpoter: Poterne er sluttede, let hvælvede med hårde, mørkfarvede trædepuder. Kløerne er kraftige, krumme og ligeledes mørkfarvede.

SCHÆFERHUND

Bevægelse: Schæferhunden er en traver. Lemmerne skal være afstemt sådan efter hinanden i længde og vinkling, at hunden uden væsentlig ændring af ryglinien kan føre bagbenet frem til kroppen og foretage et nøje tilsvarende fremgreb med forbenet. Enhver tendens til overvinkling af bagparten forringer fasthed og udholdenhed og dermed brugsdygtigheden. Ved korrekte bygningsforhold og vinkling opnås en jordvindende gangart, der forløber lavt hen over jorden og giver indtryk af en let og ubesværet bevægelse fremad. Da hovedet holdes fremstrakt, og halen er let løftet, dannes i regelmæssigt og roligt trav en blødt svungen og ubrudt ryglinie fra ørespidserne hen over nakke og ryg til halespids.

Hud: Huden er (løst) tilliggende, uden dog at danne folder.

Pels:

Hårlag: Racen har to pelsvarianter Stockhåret (”Stockhaar”) og Langstockhåret (”Langstockhaar”) – begge med underuld:

Stockhåret med underuld: Dækpelsen skal være så tæt som muligt, lige, grov og fast tilliggende. På hovedet, herunder indvendigt i ørerne, på forsiden af benene, på poter og tæer er pelsen kort, på halsen noget længere og kraftigere. På bagsiden af benene er pelsen længere ned til håndrod hhv. haseled. På lårenes bagside danner den moderate bukser.

Langstockhåret med underuld: Dækpelsen er lang og blød og ikke tætliggende. Faner på ører og ben, buskede bukser og busket hale med fanedannelse. Pelsen er kort på hovedet, indvendigt i ørerne, på forsiden af benene og på poter og tæer. På halsen er pelsen længere og mere tæt og danner næsten en manke. På bagsiden af benene bliver pelsen længere ned til håndroden og haseleddet for dernæst at gå over i tydelige bukser bag på låret.

Farve: Sort med rødbrune, brune, gule til lyst grå aftegninger. Ensfarvet sort eller grå, hos grå hunde mørkere schatteringer. Sort sadel og maske. Ubetydelige hvide aftegninger på brystet såvel som meget lyse indersider af benene er tilladte, men uønskede. Næsen skal hos alle farvevarianter være sort. Manglende maske, lys eller stikkende øjenfarve, såvel som lyse til hvidlige aftegninger på brystet og indvendig på benene, lyse kløer og rød halespids bedømmes som pigmentsvaghed. Underulden har en let gråtone. Farven hvid er ikke tilladt.

Størrelse, vægt:

Skulderhøjde:	Hanner 60-65 cm	vægt 30-40 kg
	Tæver 55-60 cm	vægt 22-32 kg

Fejl: Enhver afvigelse fra de foregående punkter betragtes som en fejl, hvis betydning for bedømmelsen skal stå i nøje forhold til afvigelsens omfang og dens indvirkning på hundens sundhed og velbefindende.

Alvorlige fejl: Afvigelser fra den foran beskrevne racestandard, der forringer brugsegenskaberne.

- Ørefejl: For lavt ansatte ved hovedets sider, kipører, indadstillede ører, bløde ører
- Betydelige pigmentmangler
- Stærkt mangelfuld fasthed i bygningen
- Tandfejl: Enhver afvigelse fra saksebid og fra tandformlen – med mindre der er tale om en diskvalificerende fejl (se nedenfor).

SCHÆFERHUND

Diskvalificerende fejl:

- Aggressive eller for sky hunde
- Enhver hund, der tydeligt viser fysiske eller psykiske abnormiteter, skal diskvalificeres.
- Væsenssvage, bidske eller nervesvage hunde
- Monorchide og kryptorchide, såvel som hunde med tydeligt uens eller mangelfuldt udviklede testikler
- Hunde med skæmmende øre- eller halefejl
- Hunde med misdannelser
- Hunde med tandmangler i flg. tilfælde:
  - en p3 plus yderligere en tand, eller
  - en hjørnetand, eller
  - en p4, eller
  - en m1 eller m2, eller
  - tre eller flere manglende tænder
- Hunde med kæbefejl:
  - overbid på 2 mm og derover
  - underbid,
  - tangbid for samtlige fortænder
- Hunde med mere end 1 cm over- eller understørrelse
- Albinisme
- Pelsfarven hvid (også selv om øjne og kløer er mørke)
- ”Langstockhårede” uden underuld
- Langhårede, d.v.s. med lang, blød dækpels uden underuld, oftest skilt langs midten af ryggen, faner på ører, ben og hale

Bemærk:

- Hanhunde skal have to normalt udviklede testikler i pungen.
- Kun funktionsdygtige og klinisk sunde hunde med racetypisk præg bør anvendes i avlen.

Dansk Kennel Klubs bemærkning:

Forhold, der påvirker en hunds sundhed negativt, betragtes som en alvorlig fejl.

¤ ¤ ¤

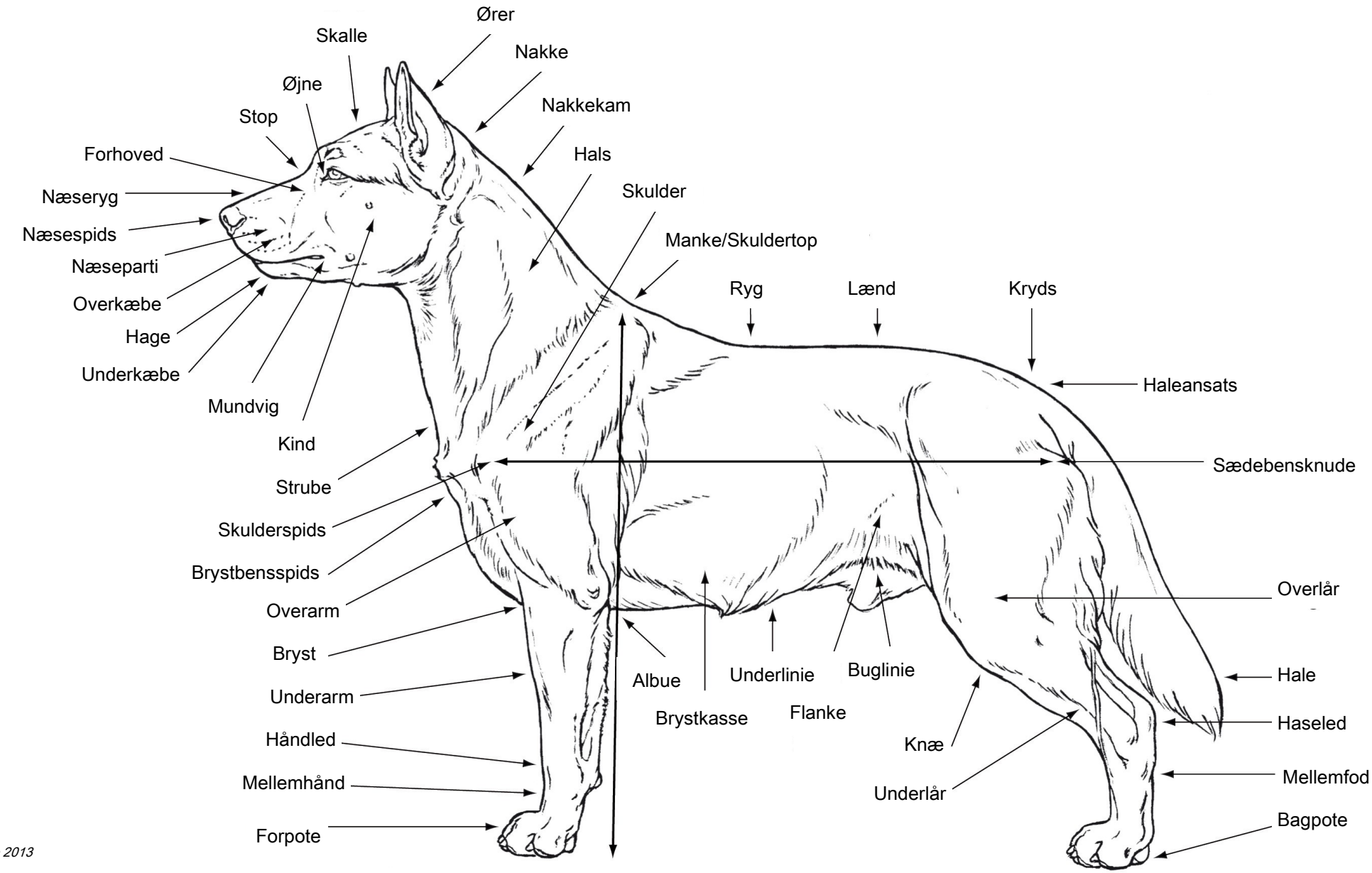
Standarden udgivet af FCI 23. december 2010

SCHÆFERHUND

Oversættelsen godkendt af DKK's standardkomité
NOVEMBER 2019

¤ ¤ ¤ NB! Denne udgave erstatter standard udsendt af DKK i APRIL 2011 ¤ ¤ ¤

Anatomiske træk

Bystrup 2013